

1

รสชาติแห่งสุขภาพ

"แอนเดอร์สัน เคยได้ยินมั้ยว่าเวลาที่ทุกอย่างถูกทำนายเอาไว้แล้ว ยิ่งเราพยายามดิ้นรนให้หลุดพ้นจากคำทำนายนั้นเท่าไรหว่า มันก็ยิ่ง ดิ้นไม่หลุดและทำให้เราต้องมีชีวิตในแบบที่ถูกกำหนดไว้มากเท่านั้น"

"พูดอะไรไม่เห็นเข้าใจเลย"

"เราออกกำลังกายก็เพราะอยากให้ร่างกายแข็งแรงขึ้น แต่มันอาจ ทำให้สุขภาพของเราแย่ลงก็ได้ การออกกำลังกายหนักทำให้มีเวลานอน น้อยลง ร่างกายเลยอ่อนเพลียมากขึ้นเพราะไม่มีเวลาให้ร่างกายได้ พักผ่อนฟื้นฟู งานก็ยังต้องทำ ร่างกายต้องแย่ลงอยู่แล้ว..."

"พูดอะไรเยอะแยะ เจ็บไปเลย ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ แค่เท่านั้นจะไปทำงานในครัวได้ยังไง อย่าล้าออกไปหน่อยเลย และ อย่าบอกนะว่าจะคาร์ดิโอแบบเหาะเหาะอีก"

น้ำเสียงต่อว่าของแอนเดอร์สันทำให้มินจุนยกบาร์เบลต่อโดยไม่ตอบอะไร ขมับมีเส้นเลือดขึ้น ขาก็สั่นพับๆ แอนเดอร์สันมองมินจุน แล้วถอนหายใจ

"ก็ขอบบางแบบนี้ไงละถึงได้มีอากรเวียนหัว ถ้านายเป็นอะไรไป มันจะทำให้คนอื่นเดือดร้อนแคไหนรู้มั๊ย ฉันไม่ได้เป็นห่วงหรอกนะ แต่โมโหมากกว่า"

"รู้แล้วว่ นาย่นักล้วขนาดนี้ ฉันไม่กล้าเป็นอะไรหรอก"

"อย่าล้มลิว่การล้มลงในคร้วมันมีความหมายยังงัยกับอาจารย์ นายจะต้อดูแลสุขภาพตัวเองให้มากกว่านี้"

มินจุนทำหน้าบูดบึ้งราวกับไม่พอใจแล้วยกบาร์เบลต้อ แอนเดอร้สัน เห็นดั่งนั้นจึงพูดให้กำลังใจด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เวลายกน้ำหนักคนเรามากคิดล้งหน้าว่าทำไม่ได้ พอลงมือทำจริง ก็เลยยกน้ำหนักได้น้อยกว่าที่ตัวเองสามารถยกได้ นายต้อเชื่อในตัวอง ร่างกายนายไม่ได้อ่อนแอถึงขนาดจะยกน้ำหนักแค่นี้ไม่ไหวหรอก"

มินจุนร้องฮีบแล้วกางเข้าออก ถึงแม้จะบ่นไม่หยุดแต่มินจุนก็ยอมทำแต่โดยดีเพราะมินจุนไม่ใช่คนชอบบ่น แคไม่ถนัดการออกกำลังกายแบบเวดเทรนนิ่งเท่านั้น แต่แอนเดอร้สันจะปล่อยไว้แบบนั้นไม่ได้ ไม่ใช่เพราะเรเซลบอกว่ช่วงนี้มีมินจุนดูเหนื่อยและขอร้องแอนเดอร้สันให้ช่วยดูแลเท่านั้น แต่เพราะมินจุนเป็นเพื่อนที่มีความสำคัญต้อแอนเดอร้สัน แม้จะรู้จักกันมาแค่ประมาณหนึ่งปี แต่ในช่วงหนึ่งปีนี้พวกเขาพูดคุยกันหลายเรื่องมาก ล้มลูกคลุกคลานด้วยกันมาก็หลายครั้ง ช่วยเหลือกันมากก็หลายหน มีทั้งเรื่องที่ดีและเรื่องที่น่าอึดอัดใจผสมปนเปกัน

"อย่าป่วยไปละ คนรอบตัวจะเดือดร้อน"

"ไม่ป่วยหรอกน่า อย่าห่วงเลย"

"ไม่ใช่ว่พอหันมาเห็นอีกทีก็อาการหนักแล้วละ"

"เอาเป็นว่ต้อไปนี้ฉันจะหักโหมให้น้อยลงก็แล้วกัน ไม่ต้องห่วงนะ"

"ไอ้คำว่ 'น้อยลง' ของนายนะไว้ใจไม่ได้จริงๆ"

แอนเตอร์สันขมวดคิ้ว เพราะในคำพูดนั้นสุดท้ายแล้วก็หมายความว่ามินจุนจะหักโหมต่อไป แต่แอนเตอร์สันก็พูดอะไรมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว เพราะมินจุนไม่ได้โกหก คืบวันนั้นมินจุนอาบน้ำแล้วเข้านอนเลยทั้งที่ปกติแล้วเวลานั้นเป็นเวลาที่มีนจุนมักนั่งอยู่ที่โต๊ะในครัวเพื่อคิดสูตรอาหาร นี่เป็นเรื่องที่น่ายินดีสำหรับคยา เพราะเธอก็เป็นห่วงเขาอยู่เหมือนกัน

"เป็นไปได้ยังไงเนี่ย อาบน้ำแล้วมานอนบนเตียงเลยแบบนี้"

"ฉันคิดได้ล่ะว่าถ้าใจร้อนเกินไปอาจทำให้พลาดสิ่งที่สำคัญจริงๆ ไปก็ได้ และฉันไม่อยากทำให้คนอื่นต้องเป็นห่วงด้วย"

"ก็ดีที่รู้ตัว ทั้งโซเร็กจาโน ทั้งคาสซุเลต์มันไม่สำคัญเลย แต่ความแข็งแรงก็เป็นเรื่องที่ดีที่สุดแล้ว"

"เธอก็เป็นห่วงฉันเหมือนกันหรอ"

"จะไม่ให้ห่วงได้ยังไงละ ก็นายมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับการทำอาหารทุกวันแบบนั้น ฉันรู้ว่าการไม่หยุดพักเลยมันเป็นยังไงและลำบากแค่ไหน เพราะฉันเองก็เคยทำงานจนไม่มีเวลาพักเหมือนกัน"

มินจุนใช้นิ้วกดลงไปที่ยางตาของคยา คนที่เคยเห็นในทีวี คนที่อยู่บนที่สูงจนไม่คิดว่าจะเอื้อมถึง คนที่กำลังสยายปีกอย่างสง่างามแบบเธอกำลังอยู่ตรงหน้าเขาในตอนนี้อย่างนี้ และยังเป็นแฟนของเธออีกด้วย พอคิดถึงเรื่องนี้แล้วเขาก็รู้สึกถึงความเหนื่อยล้าทุกอย่างได้ถูกลบออกไป

"ทำไมยิ้มแบบนี้"

"เปล่า"

"คำว่าเปล่าเนี่ย พวกผู้ชายเขาเอาไว้ใช้ตอนที่ไม่อยากอธิบายอะไรไม่ใช่หรอ"

"หรือ ฉันไม่เห็นรู้เลย"

"อย่ามาแก้งทำเป็นไม่รู้หน่อยเลย นับวันจะยิ่งเจ้าเล่ห์ขึ้นนะ"

"แล้วไม่ชอบหรือ"

"ไม่ชอบ เมื่อก่อนนายเป็นคนชื่อจะตาย"

"ฉันเนี่ยนะชื่อ"

มินจุนหัวเราะราวกับไม่อยากจะเชื่อ คาย่าจึงใช้นิ้วกดมุมปาก
ของมินจุนให้ลงมา

"อย่าหัวเราะ นายเคยเป็นแบบนี้จริงๆ"

"ฉันเป็นแบบนี้ตอนไหน"

"ก็เวลาอยู่ต่อหน้าฉันนายมักจะตื่นเต็นนี่"

มินจุนไม่เข้าใจคำพูดของคาย่า เขาเคยตื่นเต็นแบบนี้จริงหรือ

"ผู้หญิงนะรู้สึกได้หมดนั่นแหละ ต่อหน้าผู้หญิงผู้ชายมักจะ
พูดเยอะกว่าปกติ ทำน้ำเสียงขริ่มๆ ชอบเป็นห่วงอะไรไม่เป็นเรื่อง
มีสัญญาณบ่งบอกตั้งหลายอย่าง แล้วฉันจะไม่ได้รู้ว่านายชอบฉัน"

"ฉันเนี่ยนะเป็นแบบนี้"

"นายถึงได้หลงรักฉันก่อนไง ถ้ารู้แล้วก็ทำตัวดีๆ อย่าเอาแต่
แก้งฉันแบบนี้"

พอพูดจบคาย่าก็ปิดคอมพิวเตอร์ที่หัวเตียง เมื่อความมืดมาเยือน
มือของคาย่าก็ขยับมาลูบไล้ใบหน้าของมินจุน คาย่ายิ้มแล้วพูดว่า

"หล่อจริงๆ เลย แพนฉัน"

"เป็นอะไรของเธอเนี่ย"

"ขอบคุณนะ ถ้าต้องพูดแบบเห็นหน้าฉันคงพูดไม่ออก ดังนั้น
ขอพูดแบบนี้ก็แล้วกัน ขอขอบคุณที่คอยอยู่เคียงข้างฉันตลอด ขอขอบคุณ
ที่นึกถึงฉันตลอด ขอขอบคุณที่คอยสนับสนุน ช่วยอยู่เคียงข้างฉันแบบนี้"

ไปตลอดนะ ไม่ว่าจะเป็ดยามสุขหรือยามทุกข์"

เสียงเปิดไฟดังขึ้นแทนเสียงตอบรับของมินจุน คาย่าจึงตกใจ

เพราะอาย

"อะไรเนี่ย เปิดไฟทำไม"

"อยากเห็นสีหน้าของเธอในเวลาแบบนี้"

"น่าอายน่า รีบปิดไฟเดี๋ยวนี้ละ"

"ฉันจะอยู่เคียงข้างเธอ"

มินจุนลูบผมของคาย่าเบาๆ แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ฉันจะอยู่เคียงข้างเธอต่อไป อย่าห่วงไปเลยนะ ฉันไม่ไปไหน

หรอก"

"...ฉันจะเชื่อนาย"

คาย่าลูบหน้าผากของมินจุนแล้วดับไฟอีกครั้ง มินจุนจึงจ้องมอง
ความมืดอย่างเหม่อลอยพลางคิดว่า

ก็เพราะแบบนี้ถึงปล่อยให้ตัวเองเป็นหวัดไม่ได้

แม้จะรู้สึกหนักใจ แต่ก็เป็ดยามหนักใจที่ทำให้รู้สึกดี

"วันนี้เป็นวันสุดท้ายแล้วสินะครับ"

"ใช่ ขอขอบคุณมากนะมินจุน"

"ที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาที่ดีมากจริงๆ หวังว่าจะมีชีนดีๆ ไป
ออกอากาศนะครับ"

"มีชีนดีๆ เยอะมากเลย"

ตากล่องยิ้มอย่างอารมณ์ดี มันเป็ดยามรอยยิ้มที่ปะปนไปด้วย
ความโล่งใจและความเสียดาย การถ่ายทำที่ทำให้ทีมงานยิ้มได้แบบนี้
มักจะได้ผลตอบรับที่ดีเสมอ ตากล่องพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเมื่อนึกถึง

สิ่งที่กำลังจะได้ออกอากาศเร็วๆ นี้

"ถ้ารายการออกอากาศ คนดูจะมองคุณในแง่ดีมากๆ"

"นั่นเป็นเพราะที่ทีมงานติดต่อออกมาดีต่างหาก"

"ไม่ใช่หรอก มันออกมาดีโดยที่แทบจะไม่ต้องติดต่ออะไรเลย
คุณน่าจะดูดีทุกชิ้น บทสัมภาษณ์คนรอบตัวก็เหมือนกัน"

ไม่มีใครพูดถึงมินจุนในแง่ลบเลยสักคน แม้แต่เจเน็ตที่เป็นคน
แข็งกระด้างยังพูดว่ามินจุนเป็นคนที่ขยันและนิสัยดี ระหว่างนั้นเสียง
นุ่มนวลก็ดังแทรกขึ้นมา

"แล้วไม่สัมภาษณ์ฉันหรือคะ"

"เอ่อ ขอโทษนะครับ คุณชื่ออะไรนะครับ"

"เดโบร่าห์ค่ะ ครึ่งหน้าห้ามลิมนะคะ"

มินจุนหันไปมองเดโบร่าห์โดยไม่พูดอะไร

"จ้องทำไม"

"เมื่อไหร่ร้านคุณจะเสร็จครับเนี่ย"

"พูดเหมือนอยากให้อันริบกลับไปเร็วๆ เลยนะ"

"เปล่าๆ หน่อย"

"ฉันจะอยู่จนคุณรำคาญเลยล่ะ"

แม้จะฟังดูเหมือนพูดเล่น แต่เบื้องหลังคำพูดนั้นมีความหนักใจ
และอดีตจิตใจซ่อนอยู่ หลายครั้งที่เธอมายืนหน้าเคาน์เตอร์เพื่อพยายาม
จะทำอาหารออกมา แต่ส่วนใหญ่มักจบลงด้วยการถอนหายใจเพราะ
ตรงหน้านั้นยังคงว่างเปล่า และวันไหนที่เธอทำอาหารเมนูใหม่สำเร็จ
ก็มักจะเห็นเธอเดินหน้าครัวออกมาจากออฟฟิศของเรเซลราวกับได้ฟัง
คำวิจารณ์แง่ลบ บางครั้งก็เห็นเธอนั่งสะอื้นพลางกินอาหารที่เหลือ
จากที่เอาให้เรเซลชิมอยู่เพียงลำพัง

"ถ้าอยากให้เราช่วยอะไรก็บอกนะคะครับ พอเสร็จช่วงดินเนอร์แล้วผมยินดีจะช่วย"

"ช่างเถอะ ถ้าทำแบบนั้นแฟนคุณอาจจะมาฆ่าฉันก็ได้"

"เรื่องนี้ผมเองก็ไม่กล้ารับประกันครับ"

"ที่จริงฉันก็คิดอยู่เหมือนกันว่าที่ผ่านมามีคุณดูหึกโหมเกินไป แต่พอได้เห็นว่าคุณเริ่มพักผ่อนบ้างฉันก็โล่งใจ รักษาสุขภาพให้ดีล่ะ ถ้าเป็นอะไรไปจะไม่ใช่แค่ตัวคุณเอง แต่มันจะทำให้คนอื่นลำบากไปด้วย"

"ผมจะดูแลตัวเองให้ดีครับ"

"เซฟมินจุน ใกล้ถึงเวลาต้องเตรียมมือเย็นแล้วล่ะ"

"อ้อ โอเคๆ เอาไว้เจอกันนะคะ"

"อืม"

มินจุนเดินเข้าไปในครัวเพราะเสียงเรียกของมายา เดโบร่าห์มองตามเขาแล้วยิ้มออกมา ตอนแรกเธอรู้สึกว่าการมีตัวตนของเธอเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิด แต่ตอนนี้เธอรู้สึกขอบคุณและเอ็นดู เพราะเขาช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้กับเรเชลล์ผู้สูญเสียความตั้งใจในการทำร้านอาหารจนสามารถก้าวต่อไปข้างหน้าได้ ไม่รู้ว่าเขาจะรู้ตัวหรือเปล่า แต่ตัวตนของเขามีอิทธิพลกับเรเชลล์มากกว่าที่คิด ดูอย่างไซเร็กจาโน่หรือคาสซูเลตตี เดโบร่าห์ยังคงจำคำพูดที่เรเชลล์เคยพูดได้อย่างชัดเจน

'เด็กคนนั้นดีกว่าฉันซะอีก'

'แหม ถึงเขาจะเก่ง แต่เขาจะดีกว่าอาจารย์ได้ยังไงกันคะ'

'ฉันทำอาหารที่ยืมมาจากแดเนียล ถึงแม้ฉันจะทำอาหารของตัวเอง แต่ฉันก็ยังสงสัยว่ามันเป็นอาหารของฉันจริงหรือเปล่า แต่มินจุนไม่ใช่ เด็กคนนั้นไม่เคยเห็นอาหารของแดเนียล แต่สามารถทำอาหาร

ที่คล้ายกับของแดเนี่ยลออกมาได้ สองคนนั้นมีจิตวิญญาณและ
พรสวรรค์ที่คล้ายกัน'

'ไม่เห็นจำเป็นต้องพูดว่าเป็นอาหารที่ยืมมาเลยนี่คะ อาจารย์
ได้รับแรงบันดาลใจมาจากเซฟแดเนี่ยลต่างหาก จะเรียกว่ายืมมาก็
ไม่ถูกนะคะ'

'ฉันคอยช่วยเวลาเขาทำอาหาร ตลอดเวลาเขาคือพระเอก ส่วนฉัน
ก็แค่เป็นตัวประกอบในครัว ไม่ใช่ตัวเอก แต่เด็กคนนั้น...'

เรเซลพูดไว้แค่นั้น แต่ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเดาว่าประโยคต่อไป
คืออะไร เดโบร่าจึงพูดตอด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนและฟังดูธรรมดาใจ
เล็กน้อย

'มินจุนคงจะมีความสุขที่ได้รับทั้งความเชื่อใจและความรักแบบนี้'
หลังจากนั้นเรเซลพูดว่าอะไรต่ออะไร เดโบร่าหึ่งยั้งคิดอยู่บน
โซฟาในห้องพัก แล้วตอนนั้นเองประตูห้องพักก็ถูกเปิดออก จัสติน
เดินเข้ามาพร้อมใบหน้าที่ซีดเผือด เขาไปค้นหาอะไรบางอย่างในลิ้นชัก
ที่อยู่มุมห้อง เดโบร่าจึงถามด้วยความตกใจ

"จัสติน มีอะไรเหรอ"

"เอ่อ เซฟ"

ตอนเดินเข้ามาจัสตินไม่ทันสังเกตว่าเดโบร่ากำลังนั่งอยู่ เหนือผุด
เต็มหน้าผากของเขาจนเดโบร่าหือดเป็นห่วงไม่ได้

"เกิดอะไรขึ้น"

"คือว่า..."

สีหน้าของจัสตินเต็มไปด้วยความกังวลใจ ไม่ใช่ว่าเขาลำบากใจ
ที่จะตอบ แต่ดูเหมือนเขากำลังซอกจนพูดไม่ออกมากกว่า

"เซฟมินจุนหมดสติไปครับ"

"ว่าไงนะ"

เดโบร่าหัดตกใจมาก เมื่อครู่ก่อนมินจุนยังพูดคุยกับเธอด้วยสีหน้า และท่าทางที่ปกติดีอยู่เลย แต่สีหน้าของจัสตินดูไม่เหมือนคนที่กำลังพูดเล่น

"อยู่ๆ มายาก็ร้องกรี๊ดขึ้นมา พอวิ่งไปดูก็เห็นเซฟมินจุนนอนหมดสติอยู่ที่พื้นครับ แล้วก็..."

เดโบร่าหรีบวิ่งออกไปจากห้องพักก่อนที่จัสตินจะพูดจบ บรรยายภาคที่ห้องอาหารดูแตกตื่นมาก

"เซฟมินจุนหมดสติไปหรือ"

"น่าจะใช่ล่ะ"

เสียงพูดคุยด้วยความตกใจของลูกค้ำดังขึ้นทั่วห้องอาหาร เหล่าพนักงานเสิร์ฟรวมถึงแอนนี่จึงต้องรีบทำให้ลูกค้ำสงบลง

พอเดโบร่าหวิ่งมาถึงครู่ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่แอนเดอร์สันกำลังแบกมินจุนที่หมดสติไว้บนหลัง โดยข้างๆ กันนั้นมีเรเซลยืนอยู่

"อย่าห่วงเลยค่ะอาจารย์"

เรเซลไม่ตอบ ใบหน้าของเธอซีดเผือด และเดโบร่าหพอเธอได้ว่าดวงตาของเธอกำลังจ้องมองอะไรอยู่ เดโบร่าหจึงดึงเธอเข้ามากอดเอาไว้แน่น ร่างที่ผอมบางทำให้รู้สึกเหมือนกำลังกอดเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ร่างนั้นทั้งเย็นและสั่นด้วยความหวาดกลัว พออาการสิ้นบรรเทาลงเสียงของเรเซลก็ดังขึ้น

"ตอนนี้โอเคแล้ว ปล่อยได้แล้วล่ะ"

เป็นน้ำเสียงที่เด็ดขาดและหนักแน่น แต่ก็ไม่ยากที่จะรับรู้ถึงความกังวลใจที่ซ่อนอยู่ข้างใน เรเซลกำมือแน่นแล้วหันไปมองในครัว แอนเดอร์สันพามินจุนไปที่รถของจัสตินแล้วเดินกลับมาที่ครัวพร้อมกับ

เรื่องที่ไหลเต็มหน้า เรเซลมองทุกคนแล้วตะโกนด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด

"ทำงานที่ค้างอยู่กันต่อเถอะ ลูกค้ำกำลังรออยู่!"

"ครับ/ค่ะเซฟ!"

เพื่อนร่วมงานหมดสติไปตรงหน้า ถ้าบอกว่าไม่รู้สึกรังเกียจก็คงจะโกหก แต่ทุกคนพยายามอย่างมากที่จะไม่แสดงอาการออกมา เพราะถ้าจะมีใครที่กำลังว่าวุ่นใจที่สุดก็เห็นจะเป็นเรเซล ขนาดมาฆ่าเองยังพยายามกลั้นน้ำตาเอาไว้ ส่วนเดมี่เซฟคนอื่น ๆ ยังไม่ต้องพูดถึง เรเซลเหลือบมองในครัวแล้วถอนหายใจ

"ยังโชคดีนะที่เอลล่าไม่อยู่ ถ้าเด็กตัวเล็กๆ ต้องมาเห็นภาพแบบนี้ล่ะก็ คงจะติดตาแล้วกลายเป็นแผลในใจแน่ๆ"

"แล้วอาจารย์ไม่เป็นอะไรหรอกคะ"

"เธอเป็นผู้ใหญ่แล้วสินะ รู้จักเป็นห่วงความรู้สึกฉันด้วย"

"ก็ฉันเป็นห่วงอาจารย์นี่คะ"

เดโบร่าห์พยายามพูดด้วยน้ำเสียงสดชื่น เห็นได้ชัดว่าเธอพยายามเปลี่ยนบรรยากาศที่หนักอึ้งให้ดีขึ้น

"อย่ามัวแต่พูดจาไร้สาระอยู่เลย ไปช่วยดูส่วนอาหารโมเลกุลาร์หน่อย"

"คิดจะใช้งานฟรีๆ เหรอคะ"

"เดี๋ยวจะบอกคำตอบให้"

"คำตอบอะไรเหรอคะ"

ดวงตาของเดโบร่าห์เบิกกว้าง เรเซลจึงพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบโดยไม่หันไปสบตาว่า

"เดี๋ยวจะบอกให้ว่าต้องทำยังไงเธอถึงจะหลุดพ้นจากความตกต่ำ"

"หืม? แบบนี้ฉันจะปฏิเสธข้อเสนอนี้ได้ยังไงล่ะคะ"

เดโบร่าหยักไหล่ สีหน้าและท่าทางของเธอยังคงดูเกินจริงเหมือนเดิม
เธอลงจิ้งจอนหายใจแล้วพูดว่า

"แล้วก็เลิกปลอบใจฉันได้แล้ว มันมากไปจนทำให้รู้สึกอึดอัด
ซะมากกว่า ฉันไม่ใช่ไรหรอก ฉันเคยเจ็บมามาก คนที่เชี่ยวชาญไปทั้งตัวนะ
ถ้าโดนตีอีกสักทีก็คงไม่ล้มลงไปหรอก จริงมั๊ย"

เมื่อเธอลงจิ้งจอนหายใจขนาดนั้น เดโบร่าจึงเดินไปที่เคาน์เตอร์ของ
มินจุน แต่ก็อดนึกสงสัยขึ้นมาไม่ได้

ถ้าโดนตีที่เดิมซ้ำๆ มันจะไม่เจ็บมากกว่าเดิมหรอกหรือ

"ความเหนื่อยล้าเธอครับ"

จัสตินและตากล้องถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งใจ ตอนแรก
มินจุนยังดูปกติดี แล้วอยู่ๆ ก็หมดสติไป พวกเขาจึงคิดว่าเขาป่วยเป็นอะไร
ร้ายแรงหรือเปล่า แต่ถ้าเป็นเพราะความเหนื่อยล้า แค่นั่งพักนอนให้
เพียงพอก็คงจะดีขึ้น จัสตินเอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างหมดแรง

"โชคดีไปนะครับ"

"จะเรียกว่าโชคดีก็ไม่ถูกนักนะครับ น่าจะต้องใช้เวลาพักนอน
อย่างจริงจังสักกระยะหนึ่ง ไม่รู้ว่าทำงานหนักขนาดไหนร่างกายถึงได้
ทรุดโทรมขนาดนี้"

หลังจากที่หมอบนอนอยู่พักใหญ่กว่าจะเดินจากไป จัสตินก็หันไป
ตัดพ้อกับตากล้อง

"คนที่หักโหมคือเซฟมินจุน แต่ทำไมผมถึงเป็นคนถูกบ่นล่ะเนี่ย"

"ชีวิตก็เป็นแบบนี้แหละครับ บางครั้งก็มีเรื่องที่เราไม่เข้าใจและ
รู้สึกว่าไม่ยุติธรรม"

"แต่ก็โชคดีมากนะครับที่เซฟมินจุนไม่ได้เป็นโรคร้ายแรงอะไร"

"ดูท่าทางคุณคงจะชอบมินจุนมาก พอหมอบอกว่าไม่เป็นอะไร คุณดูโล่งใจมากเลย"

"แน่นอนสิครับ เซฟมินจุนดูแลผมดีที่สุดในบรรดาเคมีเซฟ"

น้ำเสียงของจัสดินไม่มีความเสแสร้งเลย เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นห่วง และเคารพมินจุนอย่างจริงจัง แล้วตากล้องก็ค่อยๆ หันเลนส์กล้องไปทางมินจุน ภาพที่มินจุนกำลังนอนหลับโดยมีสายน้ำเกลืออยู่ที่แขน ทำให้นึกถึงเจ้าหญิงนิทรา

"หมอบอกว่าจะตื่นเมื่อไหร่หรือครับ"

"เห็นบอกว่าเป็นนอนพักอย่างเต็มที่ครับ ถ้าตื่นขึ้นมาก็ต้องให้นอนต่ออีก"

น้ำเสียงของจัสดินยังคงเต็มไปด้วยความเป็นห่วง หมอบอกว่ารูปแบบการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไปจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายเหมือนชาวนาที่เวลาทำงานในฤดูร้อนดูแข็งแรงดี แต่พอถึงช่วงฤดูใบไม้ร่วงที่ได้หยุดพักสวนใหญ่จะเริ่มป่วย เวลาที่ความตื่นเต้นคลายลง ความเหนื่อยล้าที่สะสมมานานก็จะถาโถมเข้ามา ตากล้องจึงพูดด้วยน้ำเสียงสับสนว่า

"ถ้าหยุดพักแล้วความเหนื่อยล้ามันระเบิดออกมา สู้หักโหมต่อไปไม่ดีกว่าหรือครับ"

"ถ้าเป็นแบบนี้ความเหนื่อยล้าก็จะยิ่งสะสมมากขึ้น แล้วถ้ามันระเบิดออกมาก็คงจะหนักกว่าตอนนี้มาก แบบนี้ยังถือว่าโชคดีครับ ว่ากันว่าถ้าป่วยหนักสักครั้งแล้วจะไม่เจ็บป่วยเล็กๆ น้อยๆ ไปอีกพักใหญ่ครับ"

"แต่ผมเคยได้ยินว่าถ้าป่วยเพราะความเหนื่อยล้า ช่างในก็จะป่วยอยู่ตลอดเวลาครับ"

หลังจากนั้นเรื่องที่มีมินจุนหมดสติก็แพร่สะพัดไปทั่วอินเทอร์เน็ต ตอนแรกรายการจะหยุดการถ่ายทำอยู่แล้ว แต่กระแสที่ร้อนแรงทำให้โปรดิวเซอร์มีคำสั่งให้ถ่ายทำต่อ ซึ่งถ้าจะถ่ายทำต่อความจริงต้องรอให้มินจุนฟื้นแล้วขออนุญาต แต่ก็ไม่น่ามีเหตุผลอะไรที่มินจุนจะปฏิเสธต่อให้ปฏิเสธก็ค่อยไปลบส่วนที่ถ่ายเพิ่มเอาก็ได้

แต่ยิ่งเวลาผ่านไปตากล้องก็อยากจะทำลัเลิกความคิดเพราะมันเป็นชิ้นที่ดีเกินกว่าจะต้องมาถูกลบทิ้งทีหลัง เมื่อคนที่มารวมตัวกันไม่ธรรมดาเลย นอกจากค้าย่า โคลอี้ มาร์โค แอนเดอร์สัน เรเชล... หรือแม้แต่เอมิลี่กับเซราที่เคยถ่ายรายการด้วยกันมา มันยังมีทั้งพิธีกรชื่อดัง สตาร์เซฟในแอลเอ ดาราหนังร้อง หรือแม้แต่ซีอีโอของบริษัทยักษ์ใหญ่ก็แวะเวียนมาเยี่ยมจนห้องผู้ป่วยแน่นขนัด บางคนได้แต่ชะเง้อคอมองอยู่บนน้ำประตูประเพราะเข้าไปไม่ได้

"หมดสติเพราะความเหนื่อยล้า สาเหตุธรรมดาๆ แต่กลับมีคนมารอเยี่ยมมากมายขนาดนี้"

อีกอย่างคนส่วนใหญ่ที่มาเยี่ยมก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่พิเศษอะไรกับมินจุน แล้วคนที่ให้ความกระจ่างแก่ตากล้องก็คือเดโบว่าห์

"อาซีฟเซฟเป็นอาชีพที่มีคนมาเยี่ยมเยอะที่สุดเวลาเข้าโรงพยาบาลค่ะ"

"ทำไมล่ะครับ"

"เพราะเราอาจจะลืมคนที่เคยพูดดีๆ กับเรา แต่ไม่อาจลืมคนที่ทำอาหารดีๆ ให้เราได้อ่ะ อาหารอร่อยที่ได้กินไม่ว่าจะในช่วงที่สุขหรือทุกข์คือพรที่หอมหวานประเสริฐกว่าพรใดๆ ในโลก สำหรับคนที่มอบพรแบบนี้กับเรา ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้รู้จักมักจี่อะไร แต่มันก็ทำให้เรารู้สึกดีๆ กับเขาได้ค่ะ ตอนที่ฉันเข้าโรงพยาบาลเมื่อปีก่อนก็ยังมีลูกค้า

ที่ฉันจำหน้าไม่ได้มาเยี่ยมฉันเลย"

เดโบร่าหือหยุดพูดแล้วหันไปมองคนมาเยี่ยมที่เอาตะกร้าผลไม้
มาวางที่ข้างหัวเตียง

"พวกเขาแค่เอาดอกไม้หรือผลไม้มาให้แล้วก็กลับไป เหมือนกับ
คนเมื่อสักครู่นี้"

"เซฟช่างเป็นอาชีพที่ได้รับความรักมากเลยนะครับ"

"ค่ะ แต่มีเงื่อนไขว่าต้องเป็นเซฟที่เก่งด้วยนะคะ"

มันเป็นคำพูดที่อยากเน้นว่าตัวเองก็เคยได้รับดอกไม้จากคนไม่รู้จัก
ตากล่องไม่แน่ใจว่าเธอต้องการชมตัวเองหรือชมมินจุนกันแน่

"อยากรู้จังนะครับว่าตอนที่มินจุนพินมาเห็นเขาจะคิดยังไง"

"ฉันกลับคิดว่าการที่เขานอนหลับสนิทแบบนี้เป็นผลดีกับตัวเขา
มากกว่า"

ตากล่องกำลังจะถามกลับว่าหมายความว่าอะไร แต่แล้วก็พอจะ
รู้ได้ด้วยตัวเองเพราะทั้งคาย่า เรเซล และเพื่อนๆ ของมินจุนต่างยื่นมอง
มินจุนโดยไม่พูดอะไรกันเลย ความเงียบนั้นทำให้รู้สึกขนลุก ตากล่อง
จึงคิดว่าการที่มินจุนนอนหลับอยู่แบบนี้อาจจะดีกว่าจริงๆ ก็ได้

แล้วตอนนั้นเองทุกคนก็เริ่มแตกตื่นเพราะมินจุนเริ่มขยับตัว
พร้อมทำหน้ามึน

"คาย่า...เปิดไฟทิ้งไว้ทำ..."

เสียงแหบพร่าของเขาดังขึ้น แต่เขาก็พูดไม่จบประโยคเมื่อลืมตามา
เห็นผู้คนที่รายล้อมตัวเขาอยู่

"...ก๊อดมอร์นิงครับ"

"เวลานี้คือตอนกลางคืน"

น้ำเสียงที่เย็นยะเยือกทำให้มินจุนรู้สึกเสียวสันหลังวาบ เขาค่อยๆ

พุงตัวเองขึ้นมา โคลอี้ทำท่าจะเข้าไปช่วยตามสัญญาตัญญู แต่ค้าย่า กลับเร็วกว่า เธอกดไหล่ของเขาไม่ให้ลุกขึ้น

"เป็นคนป่วยก็ต้องนอนพักสิ"

"นี่ฉันเป็นคนป่วยเหรอ"

"ใช่ เป็นคนป่วย เพราะฉะนั้นก็นอนอยู่แบบนั้นแหละ หมอบอกว่า นายต้องพักผ่อน"

"แต่ถ้านอนในบรรยากาศแบบนี้ฉันจะรู้สึกเงินจนไม่กล้าหลับนะ"

คำพูดของมินจุนทำให้ค้าย่าเหลือบมองไปรอบๆ มีทั้งสมาชิก ในครัว เพื่อนๆ และลูกค้าประจำอยู่เต็มไปหมด ค้าย่าจึงพูดด้วยน้ำเสียง เด็ดขาดว่า

"คนไหนที่ไม่ได้เป็นคนสนิทถึงขั้นเคยกินเหล้าด้วยกันมาก่อน ช่วยออกไปด้วยค่ะ ขอคุณมากที่เป็นห่วง แต่ตอนนี้เขาต้องพักผ่อน"

คำพูดของค้าย่าทำให้โคลอี้รู้สึกแปลกๆ เธอทำท่าล้งเลแล้ว กระซิบบอกข้างหูค้าย่า

"มินจุนไม่กินเหล้านี่"

"เรื่องแค่นั้นยังไม่รู้ ถึงให้ออกไปก่อนงั้นละ"

ค้าย่ากระซิบบอกกลับไปเบาๆ ส่วนมินจุนยังคงทำหน้าที่สับสนรากับ ยังเรียบเรียงสถานการณ์ไม่ได้ พอเห็นเขาทำหน้าที่แบบนั้น ค้าย่าก็ ถอนหายใจแล้วหันไปมองแอนเดอร์สัน

"แอนเดอร์สัน นายอธิบายสถานการณ์ให้เขาฟังหน่อย ตอนนี้ ในหัวของฉันสับสนจนพูดอะไรไม่ออกแล้ว"

"ก็ยังเห็นพูดจ้อๆ อยู่เลยนี่"

"หนวกหูน่า"

ค้าย่าตอบไปอย่างไม่สบอารมณ์แล้วจับมือของมินจุนเอาไว้แน่น

"นายหมดสติไปในครีวนะ"

"แล้วลูกค้าเป็นยังไงบ้าง อาหารเสิร์ฟได้ไม่มีปัญหาใช่ไหม"

"ในสถานการณ์แบบนี้ยังมีหัวเป็นห่วงเรื่องนั้นอยู่อีกหรือ"

"จะมีอะไรสำคัญกว่าเรื่องนั้นอีกล่ะ"

"สิ่งที่สำคัญกว่านั้นก็อยู่นี่ไง"

แอนเดอร์สันชี้ไปที่คนมากมายที่อยู่รายรอบ ดวงตาหลากสี ทรงผมหลากหลาย ใบหน้าที่แตกต่างกัน เสื้อผ้าและรองเท้าคนละสไตล์ แต่สิ่งที่ทุกคนมีเหมือนกันก็คือความเป็นห่วงที่ปรากฏอยู่บนสีหน้า แอนเดอร์สันเองก็ไม่ต่างกัน ทั้งสายตา น้ำเสียง และหมัดที่กำเอาไว้แน่นทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าเขารู้สึกแบบนั้น

"ทำให้คนเขาต้องเป็นห่วงกันแบบนี้ ถ้าตอนนี้นายยังจะมาพูดเรื่องร้านอาหารนายก็เง่ามาก"

มินจุนรับรู้ได้ถึงความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ในน้ำเสียงนั้น เขาเหลือบไปมองคายน่า แล้วค่อยๆ พยุงตัวขึ้นมา แม้เธอจะส่งสายตาดูมาให้ แต่ก็ไม่ห้าม

"ขอโทษนะ ขอโทษที่ทำให้ต้องเป็นห่วงนะครับ ทุกคนเลย"

"แล้วเป็นยังไงบ้าง"

"ตอนนี้ไม่ได้รู้สึกไม่สบายตรงไหนแล้วครับ อาจเป็นเพราะนอนหลับไปนาน ก็เลยเมื่อยเอวนิดหน่อย แต่..."

"ยังไงก็เพิ่งฟื้น เขาไว้ค้อยบ่นที่หลังแล้วกัน"

"ขอฟังตอนนี้เลยได้มั๊ยครับ ฟังที่หลังมันไม่ค่อยสบายใจ"

เรเซลลูบหัวของมินจุนเบาๆ

"พักผอนเถอะ ฉันเอาแต่มองว่าเธอกำลังหัดเดินอย่างสวยงาม แต่ไม่ทันสังเกตว่าเธอกำลังเดินเซ จนปล่อยให้เธอล้ม ต้องขอโทษด้วยนะ"

"โอ้ อย่าพูดว่าขอโทษเลยครับอาจารย์ ผมขออภัย ถ้าอาจารย์พูดแบบนี้ผมก็ยิ่งรู้สึกผิดนะครับ"

"ที่พูดก็เพราะอยากให้รู้สึกแบบนี้ด้วยนั่นแหละ รีบรักษาตัวให้หายเร็วๆ นะ สิ่งที่คุณสามารถทำได้ก็มีแต่..."

เรเซลหยิบกระดาษออกมาแล้วยื่นให้ ท่ามกลางตัวอักษรมากมาย มินจุนมองเห็นคำหนึ่งเป็นอันดับแรก... 'พักร้อน'

"ไม่มีการโต้แย้งใดๆ ทั้งสิ้น พักร้อนซะ จะคิดว่าเป็นการลงโทษหรือการพักผ่อนก็แล้วแต่เธอ"

"ผมจะคิดว่ามันเป็นทั้งสองอย่างเลย ว่าแต่ต้องพักนานขนาดไหนหรือครับ"

"สิบห้าวัน แต่ถ้าหลังจากสิบห้าวันแล้วร่างกายยังอ่อนแออยู่ฉันก็ไม่ให้เข้าครีวหรือกนะ"

คำพูดของเรเซลทำให้มินจุนยิ้มแห้งๆ หลังจากนั้นเขาก็ทักทายคนอื่นๆ ต่อ ถ้าคำยาไม่ช่วยตัดบทเขาคงจะไม่ได้พักผ่อน

"พอเถอะค่ะ ขึ้นพูดจากถามไถ่ทีละคน คนป่วยอาจจะป่วนไปอีกก็ได้ เอาเป็นรวมๆ ทีเดียวดีกว่านะค่ะ"

"ถ้าจะให้พูดพร้อมกันทีเดียวก็น่าจะต้องคิดคำไว้ก่อน เหมือนพวกสโลแกนอะไรแบบนี้"

"มินจุนสู้ๆ! น่าจะโอเคนะ"

"นี่ตั้งใจจะทำให้ฉันเขินตายเลยใช่ไหม"

มินจุนแย้งขึ้นมา แต่คำยาไม่สนใจฟังแล้วชูนิ้วให้สัญญาณ จากนั้นทุกคนก็พูดขึ้นมาพร้อมกัน

"มินจุนสู้ๆ!"

Ellie Foster : ถ้าเป็นอย่างในละคร เป็นลมไปแบบนี้หมอมอง
ต้องบอกว่าเป็นโรคร้ายแรงแหงๆ

└ David Goldberg : พุดแบบนี้กับคนที่กำลังป่วยได้ยังไงกัน

└ Ellie Foster : @David Goldberg นี่คิดว่าฉันพุดเพราะอยาก
ให้เขาเป็นโรคร้ายงั้นหรือ ไม่ใช่ซะหน่อย

Bill Cosby : อยากให้เขารีบหายแล้วลุกขึ้นมาเร็วๆ จัง ฉันชอบ
อาหารของเขาจริงๆ ตอนที่ได้ยินว่าเขาหมดสติถึงกังวลว่าจะเป็นอะไรไป
เหมือนแดเนี่ยลซะอีก โชคดีที่แค่ร่างกายอ่อนเพลีย เรเซลก็คงจะโล่งใจ
เหมือนกัน

└ Nick Colson : อยากเห็นเขากลับมาทำอาหารเร็วๆ ไม่ว่าจะ
ยังไงเขาก็เหมาะกับชุดเซฟมากกว่าชุดคนไข้

└ Bill Cosby : @Nick Colson ถ้าชุดเซฟไม่เหมาะกับคนหนุ่ม
ที่หุ่มเทให้กับการทำอาหารจนเป็นลมหมดสติไปก็คงไม่เหมาะกับใคร
อีกแล้ว ถ้าได้เห็นเขาในโรสโฮสแลนด์อีกครั้งก็คงดีสินะ

└ Nick Colson : @Bill Cosby ฉันยังไม่เคยไปโรสโฮสแลนด์
แต่ก็เคยกินโซเร็กจาโนที่เป็นสูตรของเขา ฉันชอบมากด้วย ถึงขนาดใส่
ในรายการสิ่งที่ยากทำก่อนตายว่าต้องได้กินอาหารของเขา ฉันอยาก
ให้เขาสุขภาพแข็งแรง อย่างน้อยก็จนกว่าฉันจะได้ลองกินอาหารที่เขา
เป็นคนทำเอง

"โชคดีที่ไม่มีคอมเมนต์แย่ๆ เลย"

"จะมีใครพุดจาแย่ๆ ใส่คนที่หมดสติล่ะ"

"ถ้ามีคนอคติ ต่อให้ทำดีแค่ไหนมันก็หาเรื่องมาพุดจาไม่ดีใส่"

จนได้แหละ"

ค้าย่าพิมพ์ผ้าด้วยน้ำเสียงเย็นชาแล้วยื่นแก้วให้ โนแก้วเต็มไปด้วยของเหลวสีแดงหน้าตาแปลกๆ

[แพรรี่ออยสเตอร์]*

ความสดใหม่ : 98%

แหล่งที่มา : (เนื่องจากใช้วัตถุดิบหลายชนิดจึงไม่เปิดเผยแหล่งที่มา)

คุณภาพ : สูง

คะแนน : 5/10

"แพรรี่ออยสเตอร์..."

"รู้จักด้วยหรือ ตี๋มสิ"

"มันเป็นอะไรนะ"

"รู้จักชื่อ แต่ไม่รู้ว่ามันเป็นเครื่องตี๋มอะไรนั่นหรือ"

ค้าย่ามองมินจนอย่างประหลาดใจ ก่อนจะถอนหายใจแล้วอธิบายว่า

"เอาไว้กินแก้แสบกันนะ ผสมน้ำมะเขือเทศ น้ำส้มสายชู ไข่ไก่เกลือพริกไทย แล้วก็ฮอตซอส แต่ฉันคิดว่าใส่มันมันจะจืด ก็เลยใส่ชี้อี๊วลงไปด้วย"

"ตั้งใจจะให้ฉันกินน้ำจากเศษอาหารหรือ"

"เป็นเศษอาหารที่ดีต่อร่างกายนะ พวกเรามักกินเวลาเมา"

"แต่ฉันไม่ได้เมานี่นา"

"ถ้ามันช่วยเรื่องแสบก็ได้ มันก็ต้องดีต่อร่างกายด้วยสิ ฉันเมื่อยแขน

* แพรรี่ออยสเตอร์ (Prairie Oyster) คืออกเทลที่ทำมาจากน้ำมะเขือเทศ ไข่ดิบ วูสเตอร์ซอส เกลือ พริกไทยดำ และซอสทาบัสโก

แล้วนะ"

ช่างเป็นทฤษฎีที่แปลกมาก แต่จะปล่อยให้แขนของคายเป็นเหน็บ
ไปก็เท่านั้น ยังไงก็ต้องกินอยู่ดี มินจุนรับแก้วมาถือไว้อย่างช่วยไม่ได้
แล้วดื่มรวดเดียวหมด

"ไม่อร่อยเลย"

"ส่งมา"

คยาารับแก้วแล้วหันกลับไป ไม่นานก็เดินถือจานกลับมา กลิ่น
หอมมันที่เตะจมูกทำให้มินจุนกลืนน้ำลาย แม้จะเพิ่งดื่มน้ำที่ไม่อร่อยไป
แต่น้ำนั้นก็กระตุ้นลิ้นจนทำให้น้ำลายสอ

"ได้ยินว่าที่เกาหลีเวลาคนป่วยก็มักจะกินอาหารนี้"

"ทำเองหรือ"

"เวลาฉันป่วยนายก็ทำอาหารให้เหมือนกัน การตั้งใจทำอาหาร
ให้คนที่อยู่ข้างๆ มันมีความหมายมากเลยนะ"

"ฉันก็คิดแบบนั้น"

มินจุนยืมมองโจ๊กสีเหลืองที่มีเนื้ออกไก่ฉีกสีขาวโรยอยู่ด้านบน
ถ้าไม่ใช่โจ๊กที่ใส่ผงมาซาล่าก็คงจะเป็นโจ๊กฟักทอง แต่ว่าไม่ใช่ กลิ่น
ของโจ๊กมันหอมหวานเกินกว่าจะเป็นผงมาซาล่าหรือฟักทอง ไม่ใช่แค่
หอมหวานเฉยๆ แต่กลิ่นของมันค่อนข้างรุนแรงมากเลยทีเดียว

"ใส่หญ้าฝรั่นหรือ"

"อือ"

"โห..."

แล้วมินจุนก็หัวเราะออกมาเหมือนไม่อยากจะ หญ้าฝรั่นเป็น
เครื่องเทศที่แพงที่สุดในโลก เกิดจากการเอาเกสรตัวเมียของดอก
หญ้าฝรั่นมาตากแห้ง เป็นวัตถุดิบที่ฟุ่มเฟือยเกินไปสำหรับการเอามา

ทำโจ๊ก พอเห็นมินจุนมองด้วยสายตาแบบนั้น ค่ายาก็พูดด้วยน้ำเสียง
เรียบเฉย

"เซฟเรเซลให้มา บอกให้นายกิน"

"แล้วต้องเอาไปใส่ในโจ๊กด้วยเหร"

"บ้านเกิดนายชอบอาหารต้มๆ ไม่ใช่เหร ฉันก็เลยเอามาใส่"

"มันก็ใช่ แต่ปกติแล้วในโจ๊กจะไม่ใส่เครื่องเทศ แต่ใช้ข้าวกับ
วัตถุดิบอย่างอื่นเคี้ยวรวมกันให้ได้รสชาติที่แท้จริงออกมา"

"หนวกหนู่า กินซะ ฉันเป็นคนทำนะ อย่าคิดว่ามันเป็นโจ๊กธรรมดาสิ"

"รู้แล้วๆ"

อาหารก็ทำเสร็จแล้ว บ่นไปก็จะกลายเป็นการดูถูกค่ายาที่เป็น
คนทำและดูถูกหญ้าฝรั่งที่เรเซลให้มา มินจุนบดอคติที่อยู่ในหัวแล้ว
ดักโจ๊กเข้าปาก

"อร่อยนี่"

"แน่นอนสิ ก็ใครทำละ"

ค่ายายักไหล่แล้วยิ้มกว้าง เขาไม่ได้พูดเพื่อทำให้ค่ายาอารมณ์ดี
ตอนแรกเขาคิดว่าโจ๊กจะทำให้กลิ่นของหญ้าฝรั่งถูกเบียดบัง แต่มัน
กลับชัดเจนขึ้น คะแนนทำอาหารที่ได้คือแปดคะแนน การทำโจ๊กให้
ออกมาได้รสชาติระดับนี้คงต้องผ่านขั้นตอนยุ่งยากมากมาย เขาค่อยๆ
อ่านสูตรอาหาร แล้วตอนนั้นเองเขาก็รู้สึกถึงความเอาใจใส่ของค่ายา

"แกะเนื้อไก่ออกแล้วเอากระดูกไปเคี้ยวเป็นน้ำซุ๊ป เนื้อไก่ทำให้สุก
ด้วยวิธีซุ๊ป ไม่ได้ใช้เครื่องซุ๊ปก็เลยไม่สมบูรณ์แบบมาก แต่ก็ทำให้รู้สึก
ว่านุ่มขึ้นกว่าเดิม หลังเคี้ยวน้ำซุ๊ปก็กรองด้วยกระซอนและผ้าอีก
หลายรอบ แล้วใส่ข้าวกึ่งสุกกึ่งดิบลงไปต้มอีกครั้ง...แค่ทำโจ๊กทำไม
ขั้นตอนถึงได้ยุ่งยากขนาดนี้เนี่ย"

"รู้ตัวมัยว่าบางครั้งนายก็เหมือนสัตว์ประหลาด"

"อย่าเรียกว่าสัตว์ประหลาดสิ มันเจ็บนะ"

คายนั่งลงข้างๆ แล้วพิงหัวลงบนไหล่ของเขาแทนการตอบ

"หนักนะ เอาหัวออกไปเลย"

"บรรยากาศแบบนี้ยังจะพูดแบบนี้อีกหรือ"

"แล้วบรรยากาศแบบนี้มันยังงี้ละ"

"ไม่รู้สิที่ว่ามันหวานๆ น่าหลงใหล น่าเอ็นดู แล้วก็รู้สึกอยาก
ขอบคุณหรือ"

"ก็รู้สึก"

"งั้นทำไมถึงทำท่าทางเฉยเมยขนาดนั้นล่ะ"

คายนั่งเหมือนไม่พอใจ มินจุนจึงยิ้มแล้วขยับตัวไปจูบปาก
คายน่า

"คิดว่าแค่นี้จะชดเชยได้หรือ จูบของนายมันมีค่าขนาดนั้นเลย
หรือไง"

"ถ้างั้นให้ทำยังไงดีล่ะ"

"ไปเที่ยวกัน"

เป็นคำพูดที่คิดไม่ถึง ขณะที่มินจุนกำลังเรียบเรียงเหตุผล
หลายสิบอย่างที่ไปเที่ยวได้อยู่ในหัว คายน่าก็หยิบอะไร
บางอย่างออกมา ดวงตาของมินจุนสั่นไหวเมื่อได้เห็นสิ่งนั้น

"ฉันก็ได้พักร้อนเหมือนกัน ตัวมีสีไป จะไปมัย"

"พูดจริงหรือเนี่ย"

"ฉันไม่พูดเล่นหรอกน่า"

คายน่าสะบัดกระดาษที่อยู่ในมือไปมา ดวงตาของมินจุนขยับไป
ทางซ้ายและขวาราวกับถูกสะกดจิต เพราะสิ่งที่อยู่ในมือของคายน่า

คือตัวเครื่องบินไปเกาหลี

เกาหลีเหนือ

ปีก่อนเขายังอยู่ที่นั่นอยู่เลย ไม่รู้ว่ามันกลายเป็นประเทศที่
แปลกหน้าสำหรับเขาไปตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือเป็นเพราะหนึ่งปีนี่เขายุ่ง
มาก ถึงขนาดรู้สึกว่ามันยาวนานกว่าเวลาสามสิบปีที่เขาเคยใช้ชีวิตมา
เสียอีก ปกติเขาไม่ค่อยมีอาการคิดถึงบ้านสักเท่าไรหรอก แต่พอเห็นตัว
อยู่ตรงหน้าก็รู้สึกใจเต้น เพราะไม่ได้กลับไปนานแล้ว แต่ไม่นานเขาก็
เกิดความสงสัย

"ทำไมถึงต้องสี่ใบล่ะ หรือว่าจะเป็นตัวไปกลับ?"

"เปล่า ฉันซื้อให้แม่กับเจมม่าด้วยนะ อีกไม่นานเจมม่าก็ต้อง
ไปโรงเรียนแล้ว แม่ก็จะเริ่มทำงานด้วย ถ้าเป็นแบบนี้ครอบครัวเรา
จะมีเวลาได้เที่ยวด้วยกันแบบนี้สักเท่าไรกัน"

"ฉันเข้าใจ แต่อย่างน้อยก็น่าจะบอกกันก่อนบ้าง"

"เรื่องเซอร์ไพรส์ ถ้าบอกก่อนแล้วมันจะเซอร์ไพรส์ได้ยังไงล่ะ"

มินจุนรับตัวที่อยู่ในมือของคาย่ามาดู วันเดินทางคือสามวัน
หลังจากนี้ เธอคงอยากให้เขาพักรักษาตัวให้หายดีก่อนแล้วค่อยเดินทาง
ครอบครัว...

คำว่าครอบครัวที่คาย่าพูดถึงทำให้เขาคิดถึงคนคนหนึ่งขึ้นมา บรูซ
พ่อของคาย่า ตัวมีอยู่สี่ใบแต่เขาไม่ได้เอ่ยชื่อของบรูซ ถึงแม้ว่าจะได้
ปรับความเข้าใจกันแล้ว แต่ก็อาจจะมีความรู้สึกค้างคาหลงเหลืออยู่
คงลำบากใจที่จะไปเที่ยวด้วยกันหน้าตาเฉยเหมือนไม่เคยมีอะไร
เกิดขึ้น

"จะต้องเป็นทวีปที่ดีแน่ๆ"

"เธอเพิ่งเคยไปเที่ยวครั้งแรกหรอก"

"ก็ไม่ใช่เชิง มันแล้วแต่จะเรียกนะ"

ถึงจะพูดแบบนั้นแต่นี้ก็ไม่ต่างอะไรกับการเที่ยวครั้งแรก เพราะสถานะการเงินของบ้านของคาย่าไม่ได้อยู่ในระดับที่สามารถไปเที่ยวได้ ไม่นานว่าการที่ได้มาแอลเออาจเรียกว่าเป็นการท่องเที่ยวสำหรับเธอก็ได้

"ก่อนไปนายก็พักผ่อนให้เต็มที่ล่ะ"

"เกาหลีน่าจะยังหนาวอยู่นะ"

เดือนมีนาคมเป็นฤดูใบไม้ผลิก็จริง แต่อากาศก็ไม่ต่างอะไรกับฤดูหนาวเลย

"ไม่เป็นไร เพราะฉันมีเสื้อโค้ตที่ซื้อไว้ตอนอยู่นิวยอร์ก"

"แล้วฉันล่ะ"

"บ้านที่เกาหลีไม่มีเสื้อโค้ตเก็บไว้หรอก"

"ไม่รู้เหมือนกันว่ายังมีอยู่รึเปล่า"

เขาจากบ้านมาหนึ่งปีแล้ว แม้ว่าหลังจากจบรายการแกรนด์เซฟเขาจะกลับไปเกาหลีพักหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้สำรวจดูว่ายังมีเสื้อโค้ตอยู่รึเปล่า

"ถ้าไม่มีเดี๋ยวฉันซื้อให้เอง"

"เดี๋ยวนี้หาเงินได้เยอะก็อวดใหญ่เลยนะ"

"กับคนอื่นฉันไม่ทำแบบนี้หรอกน่า ทำแค่กับนายเท่านั้นแหละ"

"ทำไมทำแค่กับฉันล่ะ"

"ก็เพราะนายไม่เคยเข้าใจผิดไม่ว่าฉันจะพูดหรือจะทำอะไร"

ความรู้สึกของเธอปรากฏให้เห็นในแววตาคู่นั้น ความเชื่อใจที่เธอมีให้เขาอาจจะมากกว่าความเชื่อใจที่เขามีต่อตัวเองก็ได้

"โทรบอกแม่นายสิว่าเราจะไป"

"เวลาที่เกาหลีตอนนี้...แต่แม่ก็น่าจะตื่นอยู่นะ"

มินจุนทำท่าลั้งเล แล้วไม่นานก็หยิบมือถือขึ้นมาต่อสาย

"มินจุนเหรอ"

"ครับ ผมเอง"

"มีเรื่องอะไร ทำให้ถึงโทรมากกลางดึกแบบนี้ อ้อ ที่นั่นเป็นตอนเช้า
สินะ"

"ผมจะไปเกาหลี ก็เลยโทรมาบอกแม่"

"พูดจาเพื่อเจ้าอะไร จะมาเกาหลีทำไม โดนไล่่ออกแล้วเหรอ"

"แม่..."

มินจุนถอนหายใจออกมา ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจังกว่าเดิม

"ผมไม่ได้พูดเล่น ผมจะไปเกาหลีจริงๆ น่าจะอยู่ประมาณสัปดาห์"

"จะมาจริงๆ นะ?"

"แม่ก็รู้ว่าลูกชายแม่ไม่ใช่คนชอบพูดจาไร้สาระ"

"ไม่รู้สิ แม่ไม่ค่อยรู้จักลูกชายตัวเองเหรอ ไม่รู้ว่าชอบทำอาหาร
ขนาดนั้น ไม่รู้ว่ามีการบริหารที่แม่นยำ แล้วก็ไม่ว่าพูดภาษาอังกฤษ
ได้เหมือนเจ้าของภาษา"

"แม่..."

"รู้แล้วๆ ว่าแต่มาเมื่อไหร่ละ"

"อีกสามวันครับ"

"กะทันหันขนาดนี้เลยเหรอ"

ลียเฮซอนถามด้วยน้ำเสียงตกใจ ซึ่งมินจุนก็เข้าใจว่าทำไมแม่
ถึงตกใจแบบนั้น ไม่ว่าจะใครถ้าได้ยินว่าลูกตัวเองที่อยู่ต่างประเทศ
กำลังจะกลับมาบ้านในอีกสามวันก็คงต้องตกใจทั้งนั้น มินจุนเหลือบตา
ไปมองข้างๆ ค่ายากำลังเอาหูแนบมือถือทั้งๆ ที่ฟังไม่ออก มินจุนจึง
กดให้เป็นวิดีโอคอลล์ ค่ายาเลยรีบจัดผมเผ้าให้เข้าที่เข้าทางอย่างตกใจ

"ค่ายาซื้อตัวเซอร์ไพรส์ แต่ไม่ได้มีแค่ผมคนเดียวนะ มีค่ายา

แม่ของคาย่า แล้วยังใจมาด้วย"

คาย่าเหมือนรู้ว่ากำลังพูดถึงตัวเองอยู่จึงยิ้มหวานในสีกลิ้ง ลีฮเยซอน ก็ส่งยิ้มกลับอย่างเอ็นดู

"แหม แม่นี้ได้ลูกสะใภ้ดีจริงๆ มินจุน ถ้าจะพูดขอบคุณเป็น ภาษาอังกฤษต้องพูดว่าไงนะ"

"แต๊งกิ้ว"

"อ้อ ไซ่ๆ แต๊งกิ้ว คาย่า"

"ฉันทินดีค่ะ"

พอได้ยินชื่อของตัวเองของคาย่าก็รีบตอบออกไปทันทีวัน แต่ฮเยซอน ฟังไม่ออก มินจุนจึงแปลให้ฟังเป็นภาษาเกาหลี

"เธอบอกว่ายินดีครับ"

"น่าเอ็นดูจริงๆ เมื่อก็บอกว่าแม่ของคาย่าก็จะมาไซ่มัย ดีเลย กำลังคิดอยู่เลยว่าต้องคุยเรื่องสู้ออ ถือโอกาสนี้..."

"เดี๋ยวแม่ สู้อออะไรกัน ทำไมอยู่ๆ ก็พูดเรื่องสู้ออขึ้นมา ผมแค่จะไปพักผ่อนเฉยๆ"

"ลูกเองยังมาแบบกะทันหัน แล้วแม่จะพูดเรื่องสู้ออขึ้นมาอย่าง กะทันหันบ้างไม่ได้หรือไง"

"มันคนละเรื่องกันเลย แล้วอีกอย่างผมกับคาย่าก็ยังไม่ได้อยู่ใน วัยที่จะแต่งงานด้วย ทางฝั่งนู้นเขาก็ต้องเตรียมตัว..."

การแต่งงาน...เขาคิดถึงเรื่องนี้ตลอด แต่ก็รู้สึกว่ามันเป็นคำที่ ไกลตัว เหมือนเป็นเรื่องของอนาคต เมื่อเห็นว่าสีหน้าและน้ำเสียง ของมินจุนดูตกใจ คาย่าก็มองอย่างสงสัย แล้วลีฮเยซอนก็พูดด้วย น้ำเสียงเด็ดขาดว่า

"ก็เตรียมซะตั้งแต่ตอนนี่ มีเวลาตั้งสามวัน มัวแต่เกียะเรื่องอายุ

ถ้าหลุดมือไปแล้วจะมานั่งเสียใจทีหลัง เวลาเจอคนที่ดีก็รักษาเอาไว้ให้
อยู่หมัด คุณแม่สิ พอจบมหาวิทยาลัยก็แต่งงานกับพ่อ แล้วก็ยังอยู่
ด้วยกันมาจนถึงตอนนี้"

"เพราะแม่ท้องผมก็เลยแต่งงานไม่ใช่เหรอ"

"ใครบอก"

"คุณลุงบอกแบบนั้น"

"เอาเถอะ ลูกสองคนอยู่ด้วยกันแล้ว ถ้าเป็นสมัยก่อนก็ไม่ต่างอะไร
กับสามีภรรยา ตอนที่ลูกบอกพ่อกับแม่ว่าอยู่ด้วยกัน พ่อกับแม่ก็ไม่ได้
คัดค้านอะไรเพราะคิดว่าลูกสองคนยังไงก็จะแต่งงานกัน"

มินจุนไม่รู้ว่าจะแย่งอะไรออกไป เมื่อเห็นมินจุนเงิบ ฮเยซอน
ก็เลยเบาเสียงลงแล้วพูดอย่างอ่อนโยนว่า

"ไม่ได้บอกว่าต้องแต่งงานทันที แต่ก็ต้องเตรียมตัวเอาไว้ จะให้
ทำไม่รู้ไม่ชี้กับพ่อแม่ของคยาไปเรื่อยๆ ได้ยังไงกัน"

"เฮ้อ รู้แล้วครับ แต่ถึงแม่ของคยาจะไปก็คุยกันไม่รู้เรื่องอยู่ดี
ไม่ใช่เหรอ"

"อย่าห่วงเลย มีลูกสะใภ้เป็นชาวต่างชาติทั้งที่แม่ก็เลยลงเรียน
ภาษาอังกฤษเอาไว้แล้ว พ่อเองก็พูดเก่ง แม้จะออกเสียงแปลกๆ
ไปหน่อยก็เถอะ แค่นั้นละ"

"แม่! โฉ้ย...!"

ฮเยซอนวางสายไปทันที มินจุนจึงได้แต่มองหน้าจอดด้วยสีหน้า
หมดหวัง

"คุณแม่บอกว่ายังไงบ้างเหรอ เห็นคุยกันตั้งนาน"

"ก็ดีใจแหละ แล้วก็..."

มินจุนลังเลที่จะบอกว่าแม่คาดหวังว่าจะให้แต่งงานกัน แต่

อีกสามวันค้ายาก็ต้องรู้อยู่ดี

"แม่บอกว่าอีกไม่นานเราสองคนก็จะต้องแต่งงานกัน เลยอยากให้คุณพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายได้ทำความรู้จักกัน"

"อะไรนะ"

ค้าย่าทำหน้าง

"อย่าห่วงไปเลย ไม่ได้แต่งงานที่หรรอก ก็แค่ให้เตรียมใจไว้ เ้าอ ไม่รู้จะพูดยังไงเลย"

"ฉันตกใจนะ แต่ก็ดีใจด้วย"

"ดีใจหรรอ"

"เคยคิดว่าแม่ของนายไม่ค่อยพอใจกับความสัมพันธ์ของเราซะอีก เพราะได้ยินมาว่าครอบครัวคนเอเชียส่วนใหญ่ไม่ค่อยชอบลูกเขยหรือสะใภ้ต่างชาติ ฉันก็เลยกังวล..."

"จะกังวลเรื่องแบบนั้นทำไมกัน"

"สถานการณ์ของพวกเรานั้นไม่ธรรมดาเนี่ย ฉันก็ไม่ใช่ว่าผู้หญิงปกติอะไรที่ไม่ปกติมันมักจะน่าเป็นห่วงเสมอ"

น้ำเสียงหดหู่ของค้าย่าทำให้มินจุนโอบไหล่ของเธอเอาไว้ บางครั้งเขาก็ลืมไปว่าไหล่ของเธอเล็กเกินกว่าจะแบกภาระหนักๆ

"ต่อไปฉันจะทำให้เธอไม่ต้องกังวลอะไร ฉันจะช่วยแบกรับภาระของเธอให้มากเท่ากับที่เธอช่วยแบกรับภาระของฉันเหมือนกัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)